

BEC1116 หลักเศรษฐศาสตร์

Principles of Economics

พฤติกรรมของผู้ผลิตและอุปทาน

พฤติกรรมผู้ผลิต

- > การศึกษาพฤติกรรมผู้ผลิตช่วยให้เราสามารถทำความเข้าใจกับกฎของอุปทาน
- > เป้าหมายของผู้ผลิต คือ **การแสวงหากำไรสูงสุด** จากการผลิต
- > การพิจารณาว่าได้กำไรของผู้ผลิตจะเป็นเท่าใดนั้นนอกจากจะต้องดูราคาและปริมาณการขายสินค้าแล้ว ผู้ผลิตยังจำเป็นที่จะต้องรู้ถึง ต้นทุนการผลิต อีกด้วย
- > ผู้ผลิตต้องรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่าง ผลผลิต กับ จำนวนปัจจัยการผลิตที่ใช้
- > การศึกษาทฤษฎีการผลิตบอกให้รู้ว่าผู้ผลิตจะต้องใช้ปัจจัยการผลิตแต่ละชนิดในอัตราส่วนเท่าใดในการผลิตจึงจะได้ผลผลิตมากที่สุด

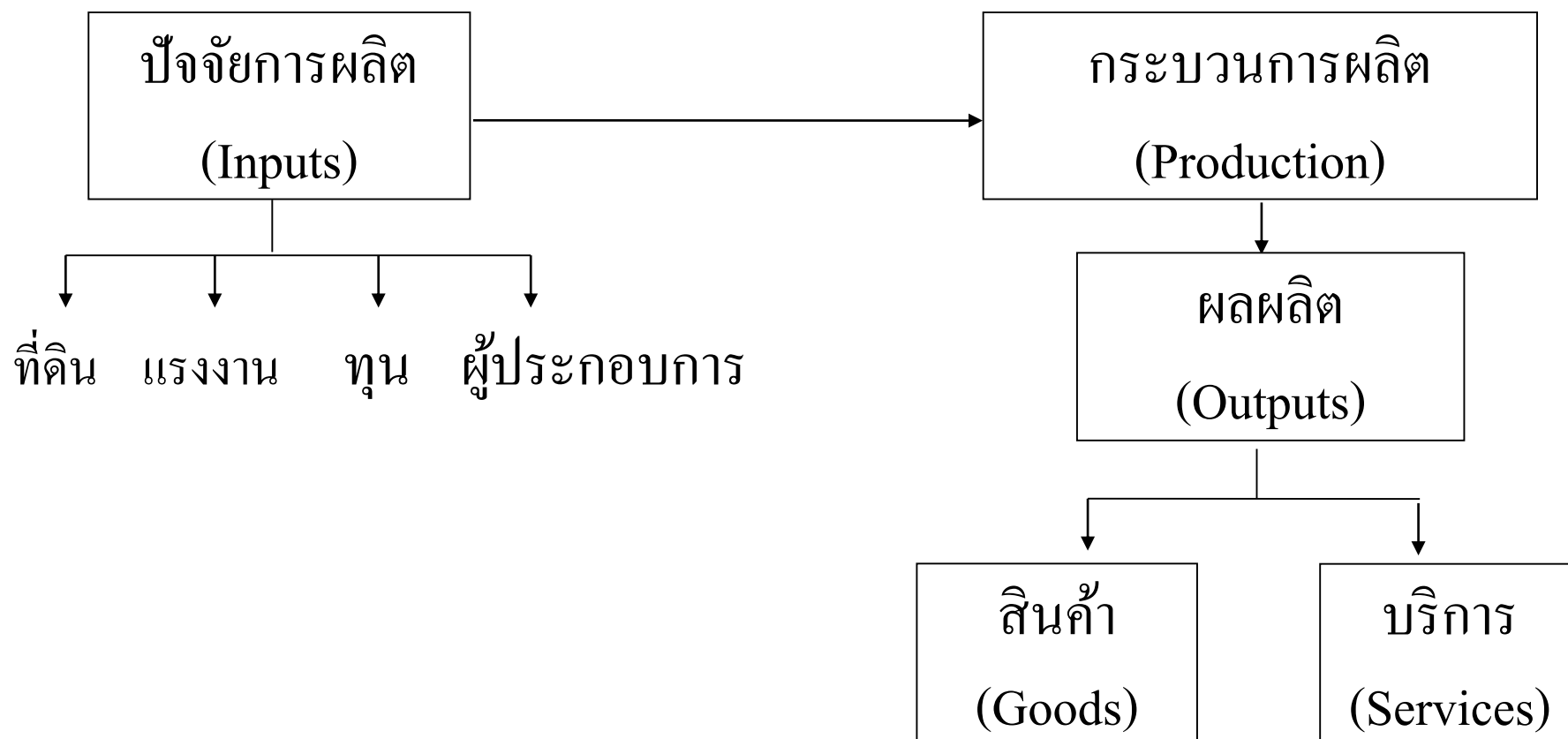
พฤติกรรมผู้ผลิต

π

การผลิต (Production) มักจะนึกถึงการก่อให้เกิดมีสินค้าชนิดหนึ่งเป็นตัวเป็นตนขึ้นมา แต่ในทางเศรษฐศาสตร์คำว่า การผลิตจะมีความหมายที่กว้างกว่า โดยจะรวมถึงกิจกรรมใดๆ ก็ตามที่สามารถก่อให้เกิดมีสิ่งใดๆ ที่สามารถใช้บำบัดความต้องการของมนุษย์

ดังนั้นการผลิตจึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นการดำเนินการในโรงงาน หรือ ไม่จำเป็นที่จะต้องมิตัวสินค้าเกิดขึ้นมาใหม่เท่านั้น เช่น พนักงานส่งอาหาร หรือ ร้านขายของชำ

การผลิต คือ กระบวนการแปรรูปปัจจัยการผลิตต่างๆ (Inputs) ให้เป็น
ผลผลิต (Outputs) คือสินค้าและบริการต่างๆ



การผลิตกับระยะเวลาในการผลิต

π

เศรษฐศาสตร์แบ่งการผลิตออกเป็น 2 ระยะ คือ การผลิตในระยะสั้น และการผลิตในระยะยาว

การผลิตในระยะสั้น คือ การผลิตในระยะเวลาที่สั้นจนผู้ผลิตไม่สามารถเปลี่ยนแปลงปัจจัยการผลิตบางชนิดได้ เช่น ขนาดโรงงาน ขนาดที่ดิน ขนาดเครื่องจักร

โดยการผลิตใช้ **ปัจจัยคงที่** (Fixed Factors) และ **ปัจจัยผันแปร** (Variable Factors) ในการผลิต

ปัจจัยคงที่ คือ ปัจจัยที่มีปริมาณคงที่ ไม่แปรผันตามปริมาณผลผลิต ไม่ว่าจะผลิตมาก น้อย หรือไม่ผลิตเลย ก็เสียค่าต้นทุนให้กับปัจจัยเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น อาคาร เครื่องจักร ที่ดิน

ปัจจัยผันแปร คือ ปัจจัยที่มีปริมาณการใช้แปรผันตามปริมาณผลผลิตที่ได้ ผู้ผลิตสามารถปรับเปลี่ยนปริมาณการใช้ได้ตามต้องการ

การผลิตในระยะยาว คือ การผลิตในระยะเวลาที่นานพอที่ผู้ผลิตสามารถเปลี่ยนแปลงปัจจัยการผลิตทุกชนิดในกระบวนการผลิตได้ตามความเหมาะสม เช่น การเปลี่ยนแปลงขนาดของโรงงาน หรือกิจการ ในระยะยาวปัจจัยทุกอย่างเป็นปัจจัยแปรผัน ไม่มีปัจจัยคงที่

การผลิตในระยะสั้น

π

ผลผลิตที่เกิดจากการใช้ปัจจัยคงที่ร่วมกับปัจจัยผันแปรในลักษณะนี้ แสดงได้ 3 รูปแบบ คือ

ผลผลิตรวม (Total Product: TP) หมายถึง ผลผลิตทั้งหมดที่ได้รับจากระบวนการผลิต โดยใช้ปัจจัยคงที่ร่วมกับปัจจัยแปรผัน

ผลผลิตเฉลี่ย (Average Product: AP) หมายถึง ปริมาณผลผลิตรวมคิดเฉลี่ยต่อปัจจัยผันแปร 1 หน่วยที่ใช้ในการผลิต เช่น แรงงาน 1 คนให้ผลผลิตข้าวเปลือกเฉลี่ยกี่กิโลกรัม

$$AP = \frac{TP}{L}$$

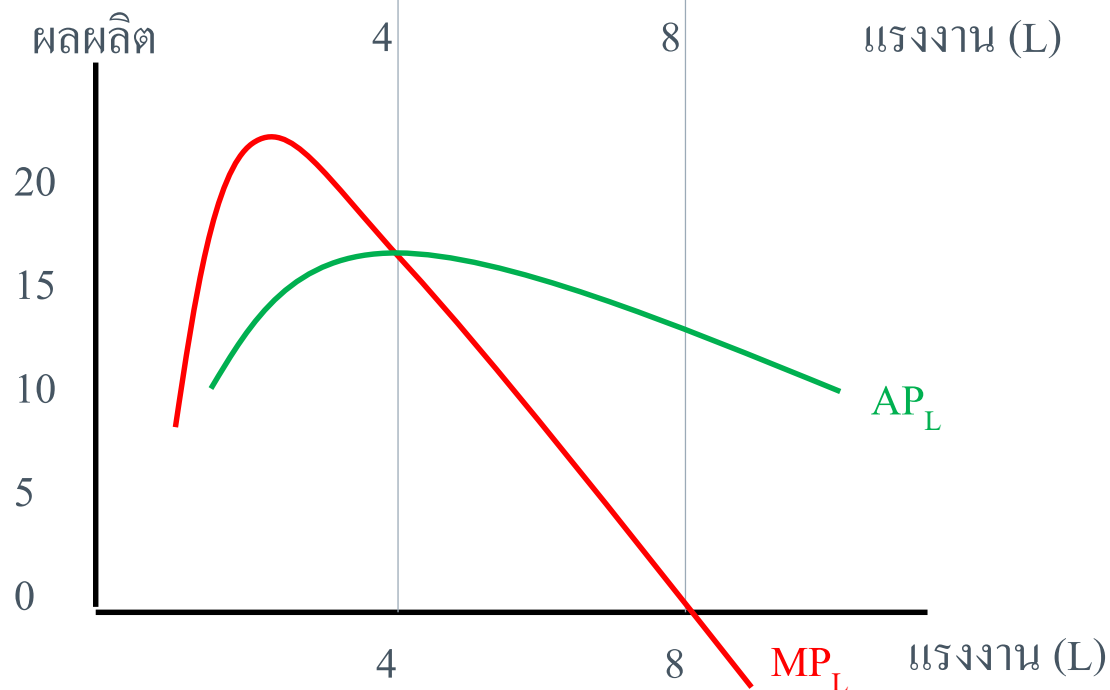
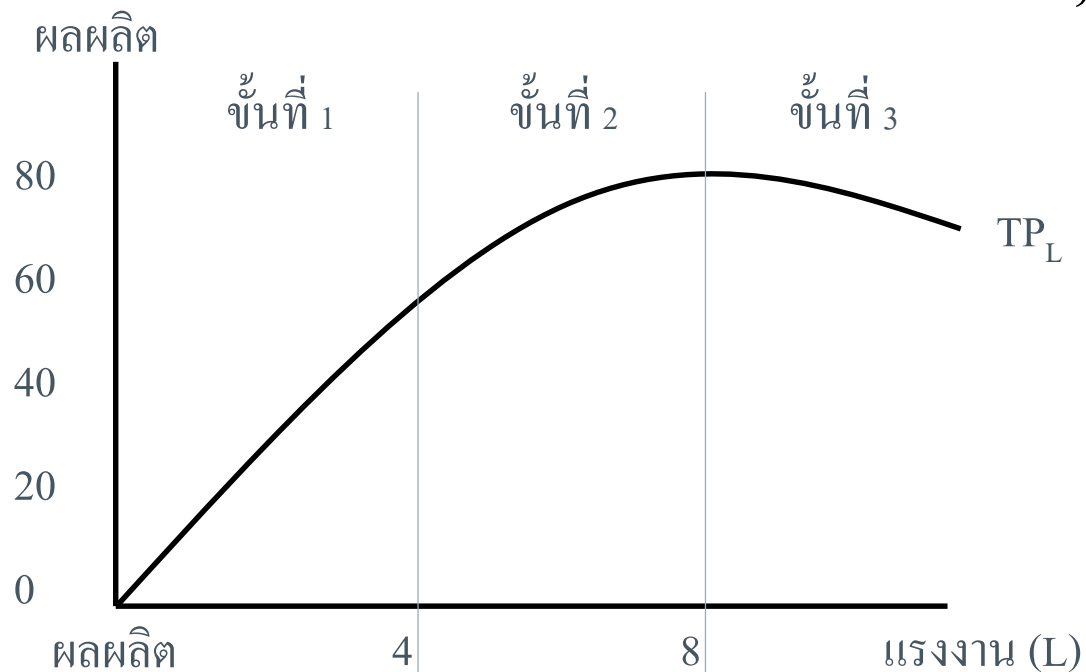
ผลผลิตหน่วยสุดท้าย (Marginal Product: MP) หมายถึง ปริมาณผลผลิตที่เพิ่มขึ้น เมื่อเพิ่มปัจจัยผันแปรเข้าไปอีก 1 หน่วย หรือ เรียกว่า กฎการลดลงของผลได้ (Law of Diminishing Returns)

$$MP = \frac{\Delta TP}{\Delta L}$$

การแสดงความสัมพันธ์ของ TP, AP และ MP ด้วยตาราง

K	L	TP _L	AP _L	MP _L
100	1	10	10	10
100	2	24	12	14
100	3	45	15	21
100	4	60	15	15
100	5	70	14	10
100	6	78	13	8
100	7	83	11.9	5
100	8	83	10.4	0
100	9	75	8.3	-8

การแสดงความสัมพันธ์ของ TP, AP และ MP ด้วยกราฟ



ขั้นการผลิต

ขั้นที่ 1 L หน่วยที่ 1 → 4

สิ้นสุดที่ $AP_L = MP_L$

AP_L มีค่าสูงสุด TP_L กำลังเพิ่มขึ้น

ขั้นที่ 2 L หน่วยที่ 5 → 8

สิ้นสุดที่ $MP_L = 0$

AP_L มีค่าเริ่มลดลง TP_L มีค่าสูงสุด

ขั้นที่ 3 L หน่วยที่ 9 →

MP_L มีค่าเป็นลบ TP_L กำลังลดลง

→ หยุดการผลิต

การผลิตในระยะสั้น

ขั้นการผลิตที่ 1 ปัจจัยผันแปร ยังมีน้อยเมื่อเทียบกับปัจจัยคงที่ การเพิ่ม L ทำให้ปัจจัยคงที่ที่ใช้ อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ $TP \uparrow$ ไม่สมควรจะหยุดการผลิต เพราะยังได้รายรับรวมเพิ่มได้

ขั้นการผลิตที่ 2 การเพิ่มปัจจัยผันแปรทีละ 1 หน่วย ทำให้ $TP \uparrow$ ในอัตราที่ช้าลง แต่ยังให้ $TP \uparrow$ ถือเป็นขั้นการผลิตที่เหมาะสม

แต่การที่หน่วยผลิตควรจะผลิตที่จุดใดในขั้นที่ 2 ต้องพิจารณาถึง ราคาปัจจัยการผลิต ราคาสินค้า และประมาณการจำนวนสินค้าที่จะขายได้ จึงระบุได้แน่นอนว่า ควรจะใช้ปัจจัยผันแปรจำนวนเท่าใดในการผลิต ขั้นตอนนี้ผู้ผลิตจะตัดสินใจเลือกทำการผลิตในระยะสั้น

ขั้นการผลิตที่ 3 การเพิ่มปัจจัยผันแปรเป็นความสูญเปล่า เพราะ $TP \downarrow$

ต้นทุนการผลิต

ต้นทุนค่าเสียโอกาส (Opportunity Cost)

การนำทรัพยากรไปใช้ในทางใดทางหนึ่งย่อมหมดโอกาสที่จะนำทรัพยากรไปใช้ในทางเลือกอื่นๆ

ดังนั้นการตัดสินใจเลือกใช้ทรัพยากรไปในทางเลือกหนึ่งจะทำให้เกิดต้นทุนค่าเสียโอกาสขึ้น

โดยคิดจากประโยชน์สูงสุดของทางเลือกที่เหลือที่ไม่ได้รับเลือก

ตัวอย่าง ถ้าผู้ลงทุนต้องการสร้าง สถานีโทรทัศน์ ผู้ลงทุนก็จะไม่สามารถนำเงินดังกล่าวไปหาประโยชน์ในทางอื่นๆได้หลายทาง เช่น นำเงินลงทุนไปสร้างโรงงานอุตสาหกรรม เปิดโรงพยาบาลเอกชน หรือ นำไปฝากธนาคาร เพื่อรับดอกเบี้ย

ดังนั้นเมื่อนำเงินมาใช้จ่ายในการสร้างสถานีโทรทัศน์ โอกาสที่จะได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนในทางอื่นๆก็จะหมดไป

ต้นทุนแจ้งชัด และ ต้นทุนไม่แจ้งชัด

ต้นทุนแจ้งชัด (Explicit Cost)

เป็นค่าใช้จ่ายในการผลิต ที่ผู้ผลิตใช้จ่ายกับค่าต่างๆ ในกระบวนการผลิตทั้งหมด ได้แก่ ค่าวัตถุดิบ ค่าแรงงาน เงินเดือนผู้จัดการ ค่าดอกเบี้ย ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ จะปรากฏได้ชัดเจนว่ากิจการได้จ่ายออกไปจริง

ต้นทุนไม่แจ้งชัด (Implicit Cost)

ผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการ มักจะนำเอาปัจจัยการผลิตส่วนของตัวเองเข้ามาใช้ในกิจการด้วย เป็นตื้นที่นำเงินลงทุนและสิ่งก่อสร้างของตัวเองเข้ามาใช้ในกิจการ, ไม่คิดค่าแรงให้กับตัวเอง, ไม่มีการจ่ายค่าเช่าที่นำมาใช้ และ ไม่คิดดอกเบี้ยให้กับจำนวนเงินที่ได้นำมาลงทุน จึงดูเหมือนว่ากิจการไม่มีต้นทุนประเภทนี้ในการผลิต

ต้นทุนทางบัญชี และ ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์

ต้นทุนทางบัญชี (Accounting Cost)

เป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่กิจการจ่ายออกไปถูกบันทึกในบัญชี ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกับต้นทุนแจ้งชัด เพราะเป็นรายการค่าใช้จ่ายที่ได้มีการใช้จ่ายจริงๆ

ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ (Economic Cost)

ต้นทุนทุกชนิดที่จำเป็นต่อการผลิต ไม่ว่าจ่ายออกไปจริงหรือไม่ก็ตาม นั่นคือจึงเป็นการรวมของต้นทุนแจ้งชัด และต้นทุนไม่แจ้งชัดเข้าด้วยกัน

ดังนั้น ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ จึงมีต้นทุนที่สูงกว่าต้นทุนทางบัญชี จึงส่งผลให้กำไรทางเศรษฐศาสตร์ จะมีน้อยกว่าทางบัญชี

ต้นทุนเอกชน และ ต้นทุนสังคม

ต้นทุนเอกชน (Private Cost) หรือ ต้นทุนภายใน (Internal Cost)

คือ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการใช้ปัจจัยการผลิตในการผลิตสินค้า ประกอบด้วย ต้นทุนที่ชัดเจน และไม่ชัดเจน

ต้นทุนสังคม (Social Cost)

ต้นทุนที่ประกอบด้วยต้นทุนเอกชนและนำเอาผลกระทบภายนอก (Externalities) ที่เกิดจากการผลิตสินค้าและบริการ ไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสียมาพิจารณาด้วย ต้นทุนทางสังคมมักมีค่ามากกว่าต้นทุนเอกชน เพราะมีผลกระทบภายนอกที่เป็นผลเสียเกิดกับสังคม แต่หากมีผลกระทบภายนอกที่เป็นผลดีกับสังคม ต้นทุนทางสังคมจะมีค่าน้อยกว่าต้นทุนเอกชน

ต้นทุนการผลิตที่ใช้ในการวิเคราะห์หาปริมาณการผลิตของหน่วยธุรกิจ

ต้นทุนการผลิตในระยะสั้น หมายถึงค่าใช้จ่ายในการผลิตที่เกิดในระยะสั้น ที่มีทั้งปัจจัยคงที่ และ ปัจจัยแปรผัน ดังนั้นต้นทุนระยะสั้นสามารถแยกได้เป็น ต้นทุนคงที่ และ ต้นทุนแปรผัน ซึ่งสามารถแบ่งการวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. ต้นทุนรวม (Total Cost: TC) เป็นต้นทุนที่ใช้ในการผลิตสินค้าทั้งหมด ประกอบด้วยต้นทุนคงที่รวม (Total Fixed Cost: TFC) และต้นทุนแปรผันรวม (Total Variable Cost: TVC)

$$TC = TFC + TVC$$

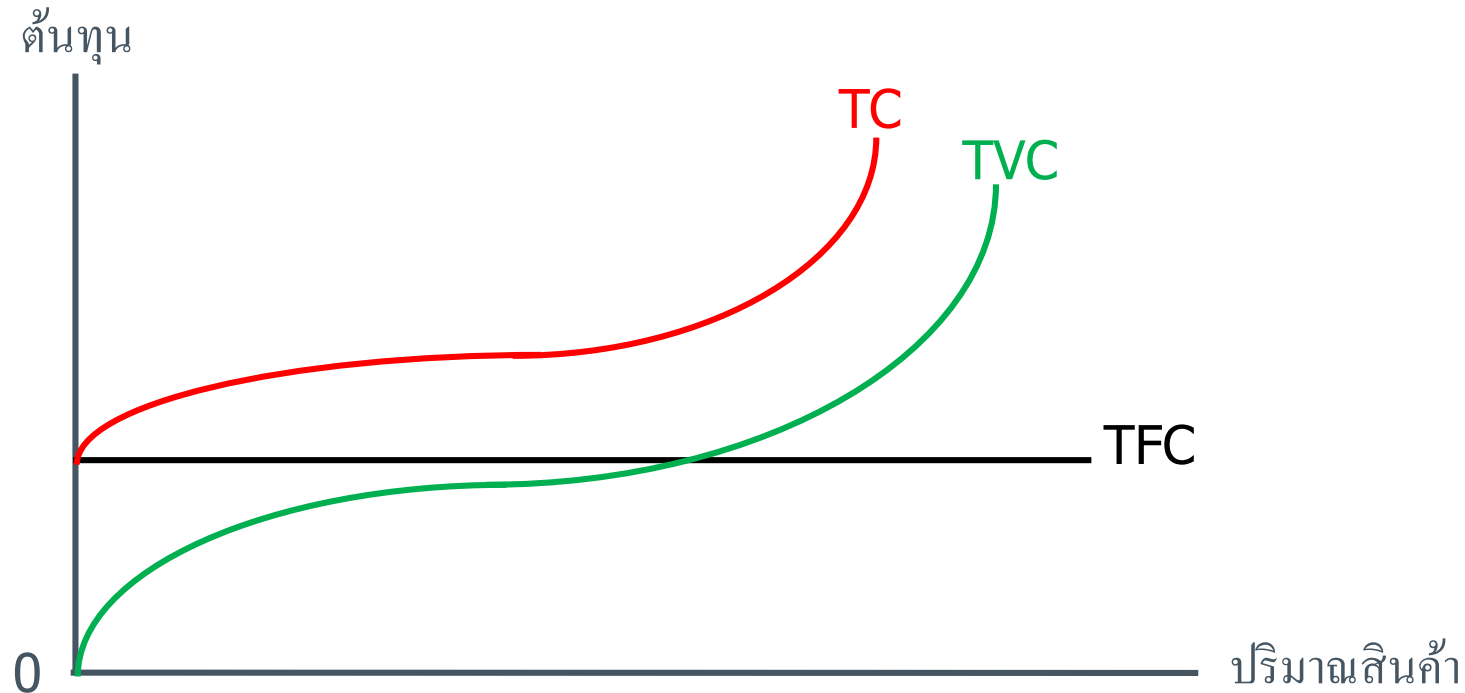
ต้นทุนคงที่รวม (TFC) เป็นต้นทุนที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามปริมาณของผลผลิต ไม่ว่าผลิตมากหรือน้อยหรือไม่ผลิตเลย TFC จะคงเดิมเสมอ เช่น ค่าเช่าที่ดิน ค่าเครื่องจักร ค่าก่อสร้างโรงงาน

ต้นทุนแปรผันรวม (TVC) เป็นต้นทุนที่เปลี่ยนแปลงไปตามปริมาณของผลผลิต ผลิตมากเสียมาก ผลิตน้อยเสียน้อย และหากไม่ผลิตก็ไม่เสียเลย เช่น ค่าแรงงาน ค่าวัตถุดิบ

ลักษณะของเส้นต้นทุนระยะสั้น

π

เส้นต้นทุนรวมระยะสั้น (Short-Run Total Cost) TC, TFC และ TVC



TFC เป็นเส้นตรงขนานกับแกนนอน

TVC ในระยะแรกเป็นเส้นที่เว้าออกจากแกนนอนและช่วงหลังเว้าเข้าหาแกนนอน ลักษณะของเส้นเป็นไปตามกฎของการผลิตในระยะสั้น คือผลผลิตเพิ่มขึ้นในช่วงแรก และเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงในช่วงต่อมา

TC เหมือนกับเส้น TVC แต่อยู่ห่างจาก TVC ในทางแนวตั้งเท่ากับ TFC

2. ต้นทุนทั้งหมดเฉลี่ย (Average Total Cost: ATC หรือ Average Cost: AC) เป็นต้นทุนรวมทั้งหมดหารด้วยปริมาณผลผลิต หรือ เรียกว่า ต้นทุนต่อหน่วย

$$ATC = \frac{TC}{Q}$$

ต้นทุนคงที่เฉลี่ย (Average Fixed Cost: AFC) เป็นต้นทุนคงที่ทั้งหมดต่อปริมาณผลผลิต

$$AFC = \frac{TFC}{Q}$$

AFC จะมีค่าลดลงเรื่อย ๆ เมื่อปริมาณผลผลิตเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้เพราะ TFC มีค่าคงที่ ดังนั้นเมื่อปริมาณผลผลิต $\uparrow$ จึงทำให้ AFC $\downarrow$

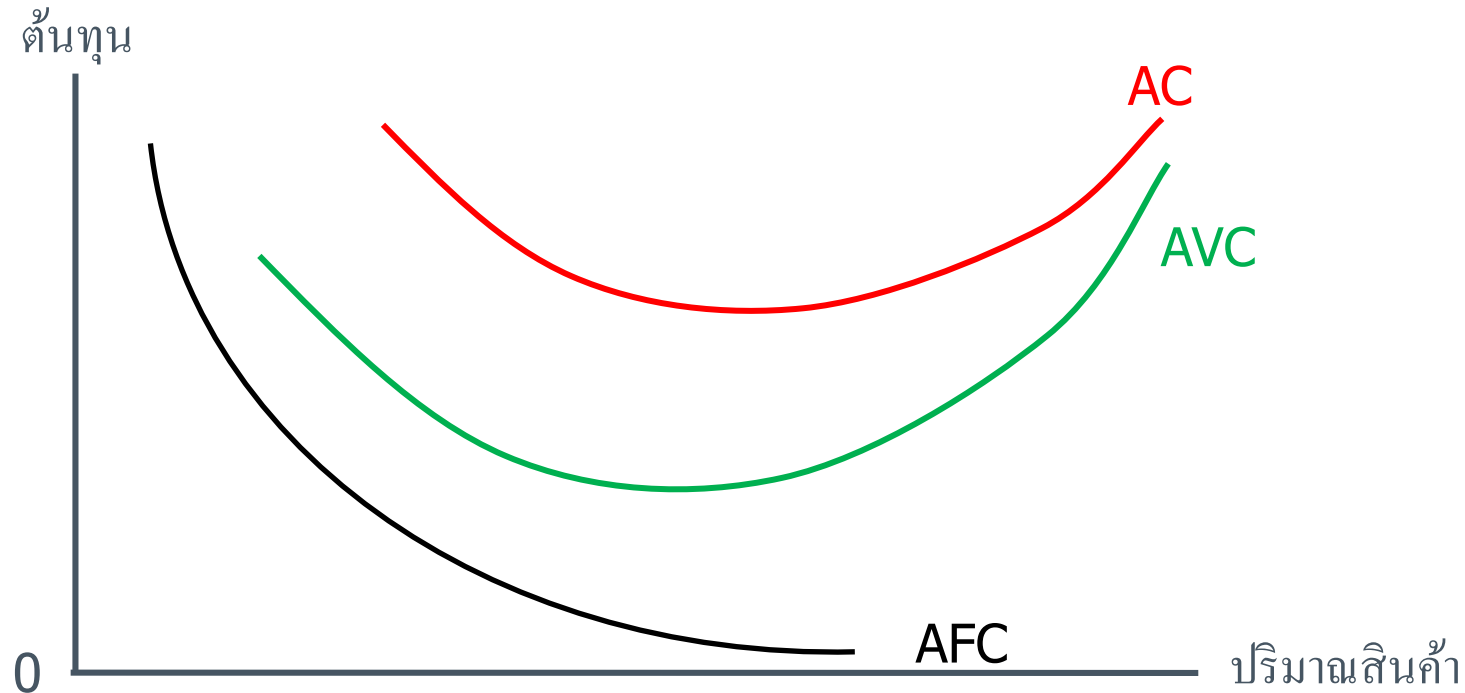
ต้นทุนแปรผันเฉลี่ย (Average Variable Cost: AVC) เป็นต้นทุนแปรผันทั้งหมด ต่อปริมาณผลผลิต

$$AVC = \frac{TVC}{Q}$$

ลักษณะของเส้นต้นทุนเฉลี่ยระยะสั้น

π

เส้นต้นทุนเฉลี่ยระยะสั้น AC, AFC และ AVC



AFC เป็นเส้นโค้งที่เรียกว่า Rectangular Hyperbolar

AVC ในระยะแรกเส้นจะมีค่าลดลงเรื่อยๆ จนถึงระดับต่ำสุด และการเพิ่มปริมาณการผลิตต่อไปอีก ทำให้ AVC กลับเพิ่มสูงขึ้น

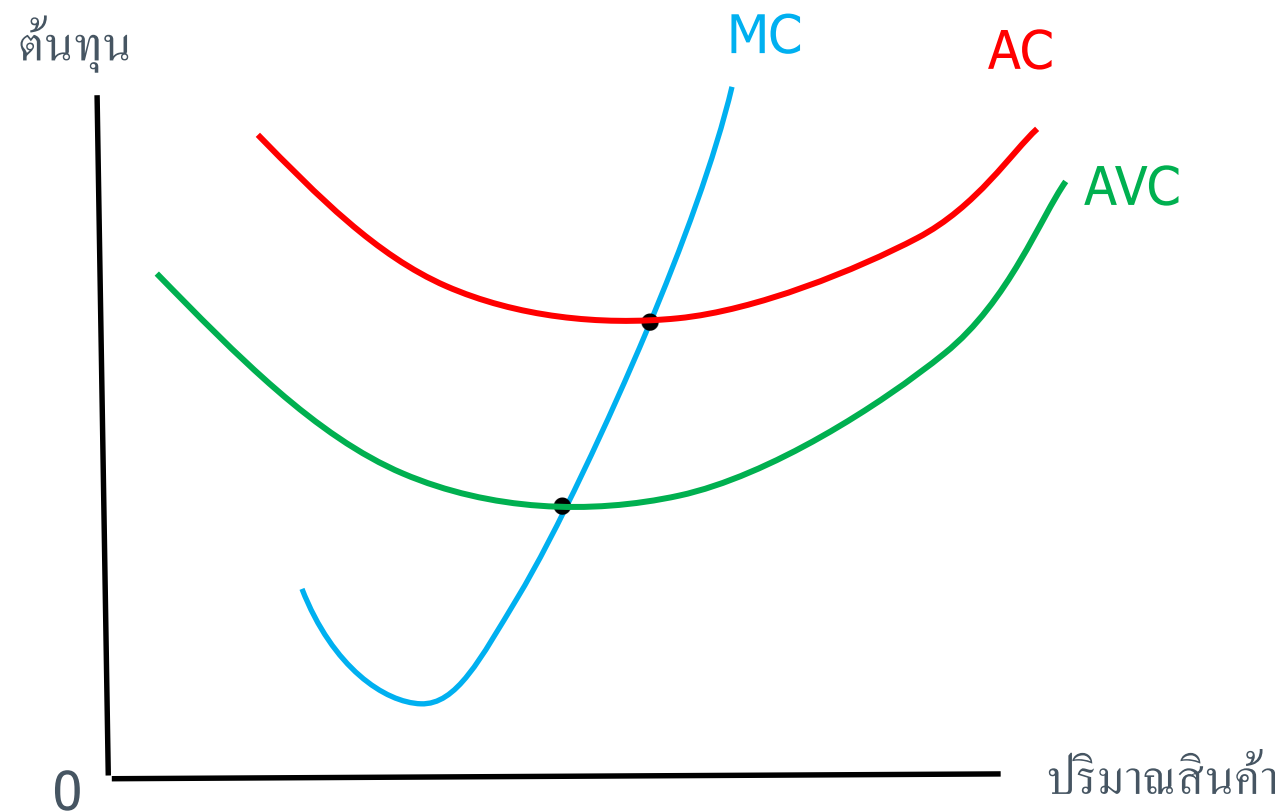
AC เป็นเส้นที่อยู่เหนือเส้น AVC โดย AC อยู่ห่างจาก AVC ในทางแนวดิ่งเท่ากับ AFC

3. ต้นทุนหน่วยสุดท้าย (Marginal Cost: MC) เป็นต้นทุนรวมทั้งหมดที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อปริมาณผลผลิตเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย

$$MC = \frac{\Delta TC}{\Delta Q}$$

ต้นทุนหน่วยสุดท้าย บอกให้รู้ว่า ผลผลิตที่เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ก่อให้เกิดต้นทุนเพิ่มขึ้นเท่าใด

ลักษณะของเส้นต้นทุนหน่วยสุดท้ายระยะสั้น
เส้นต้นทุนหน่วยสุดท้าย MC



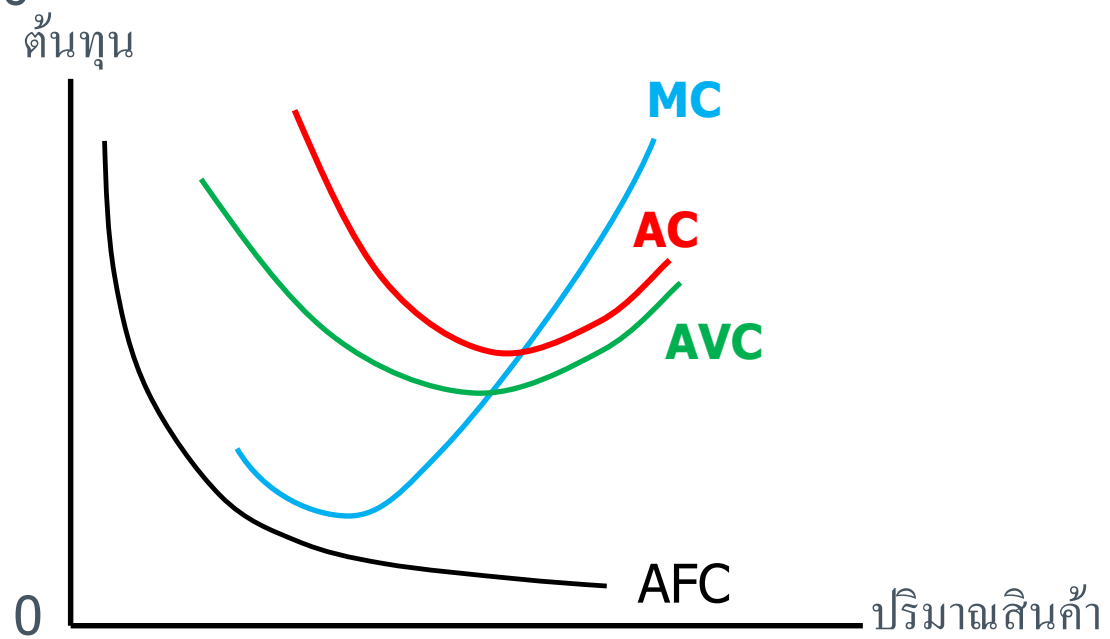
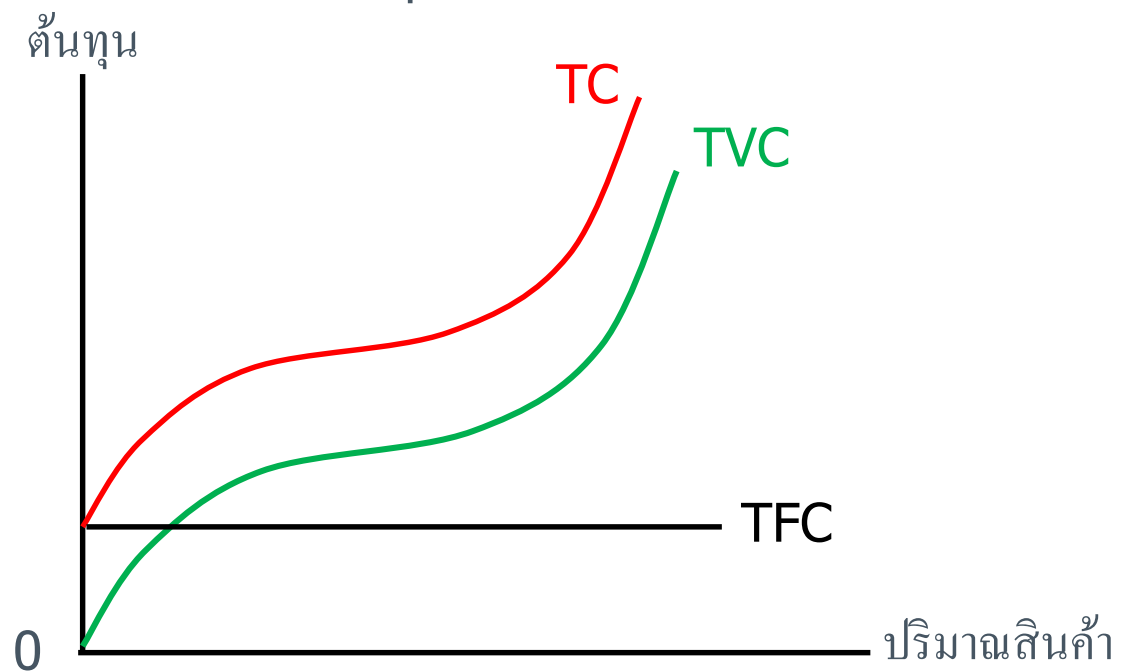
MC คือ ค่าความชันของเส้น TC

MC จะมีค่าเท่ากับ AC และ AVC ณ จุดที่ AC และ AVC มีค่าต่ำสุด

ค่าต้นทุนทุกชนิดที่ได้กล่าวมาสามารถแสดงได้ตามตารางนี้

Q	TFC	TVC	TC	AFC	AVC	AC	MC
0	100		100	-	0	0	0
10	100	70	170	10.0	7.0	17	7
20	100	138	238	5.0	6.9	11.9	6.8
30	100	200	300	3.3	6.7	10	6.2
40	100	260	360	2.5	6.5	9	6
50	100	300	400	2.0	6.0	8	4
60	100	380	480	1.7	6.3	8	8
70	100	530	630	1.4	7.6	9	15
80	100	700	800	1.3	8.8	10	17
90	100	890	990	1.1	9.9	11	19

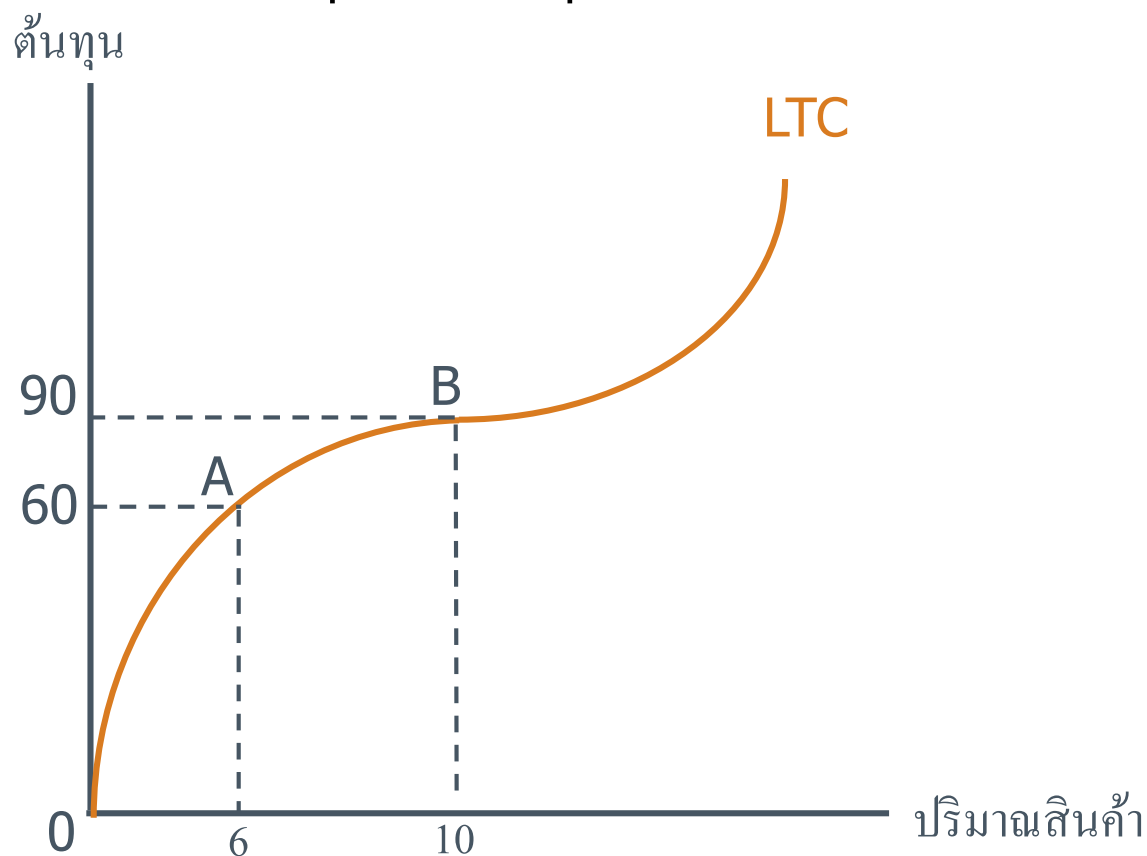
เส้นต้นทุนต่างๆ ในระยะสั้น



ต้นทุนระยะยาว (Long - Run Cost)

ต้นทุนทั้งหมดในระยะยาว (Long – Run Total Cost: LTC) ผู้ผลิตสามารถเปลี่ยนแปลงปัจจัยทุกอย่างให้เหมาะสมกับจำนวนผลผลิตที่เพิ่มขึ้นได้ ในระยะยาวจึงมีแต่ปัจจัยผันแปร

เส้น LTC มีลักษณะเหมือนเส้นต้นทุนการผลิตระยะสั้น STC เพียงแต่เส้น LTC ออกจากจุดกำเนิด แต่เส้น STC ออกจากจุดเส้นต้นทุนคงที่



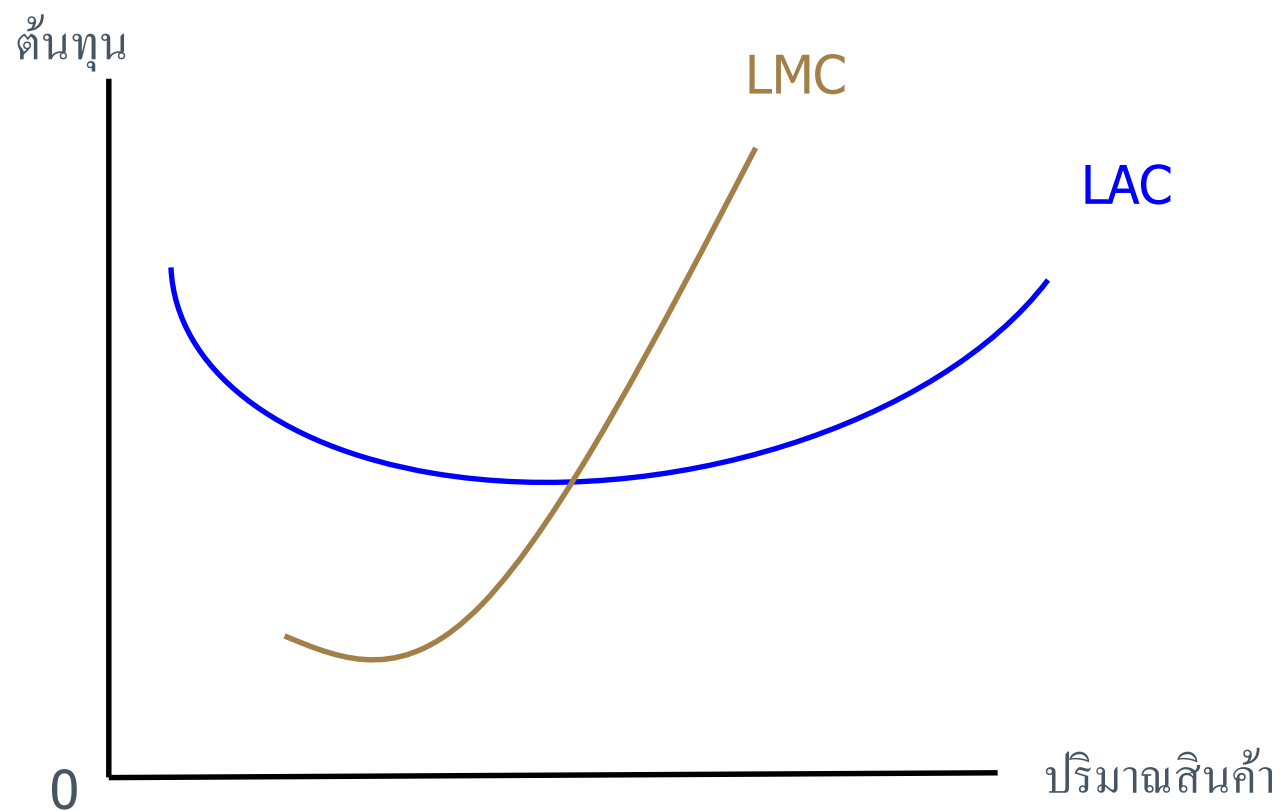
ต้นทุนเฉลี่ยในระยะยาว (Long-run Average Cost: LAC) คือ ต้นทุนทั้งหมดในระยะยาว
คิดเฉลี่ยต่อหนึ่งหน่วยของผลผลิต หาได้โดย

$$LAC = \frac{LTC}{Q}$$

ต้นทุนหน่วยสุดท้ายในระยะยาว (Long-run Marginal Cost: LMC) คือ ต้นทุนของผลผลิต
หน่วยสุดท้ายในระยะยาว หาได้โดย

$$LMC = \frac{\Delta LTC}{\Delta Q}$$

ลักษณะเส้นต้นทุนเฉลี่ยในระยะยาว LAC และ เส้นต้นทุนหน่วยสุดท้ายในระยะยาว LMC
เส้น LAC & LMC มีลักษณะเหมือนเส้นต้นทุนการผลิตระยะสั้น



ปริมาณการผลิตที่เหมาะสมที่สุด

เป้าหมายในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิต คือ การทำให้ได้กำไรสูงสุด หรือ ขาดทุนน้อยที่สุด ดังนั้นผู้ผลิตต้องเปรียบเทียบระหว่างต้นทุนของสินค้า และ รายรับจากสินค้า

ถ้ารายรับ $>$ ต้นทุนการผลิต $\rightarrow$ กำไร

ถ้ารายรับ $<$ ต้นทุนการผลิต $\rightarrow$ ขาดทุน

ทำการเปรียบเทียบโดยใช้ รายรับหน่วยสุดท้าย (MR) และ ต้นทุนหน่วยสุดท้าย (MC) ในการพิจารณา

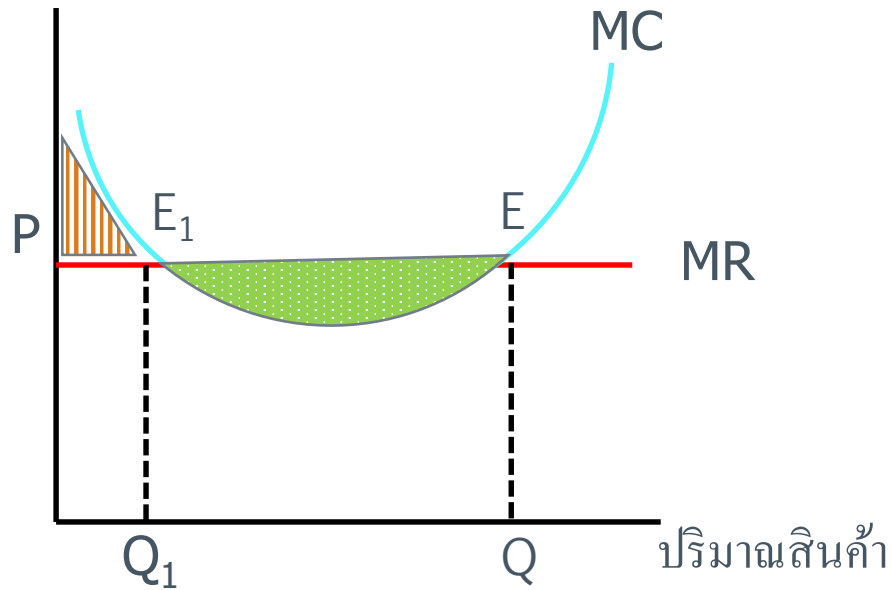
รายรับหน่วยสุดท้าย (Marginal Revenue: MR) หมายถึง รายรับทั้งหมดที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่อหน่วยธุรกิจเปลี่ยนแปลงปริมาณการขายสินค้าไปหนึ่งหน่วย

$$MR = \frac{\Delta TR}{\Delta Q}$$

วิธีส่วนเพิ่ม (Marginal Concept)

ต้นทุน & รายรับ

π



การผลิตที่ Q_1 จุด E_1 การผลิตที่ $MC = MR$ แต่เป็นปริมาณผลผลิตที่ขาดทุน เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มแรกการผลิต จึงมีต้นทุนคงที่เกิดขึ้นจำนวนหนึ่ง

ระดับการผลิตที่ได้กำไรทั้งหมดสูงสุด คือ จุด E การผลิตที่ $MC = MR$ ในช่วงที่ MC กำลังเพิ่มขึ้น

ขณะที่ $MR > MC$ ผู้ผลิตจะได้กำไร $\uparrow$ หากขยายการผลิตออกไป

แต่ถ้าเลยระดับ OQ กำไรจะ $\downarrow$ หากยังทำการผลิตอยู่

อุปทาน (Supply)

- อุปทาน หมายถึง จำนวนสินค้าหรือบริการที่ผู้ขายเต็มใจจะนำออกขาย ณ ระดับราคาต่างๆ ของสินค้านั้น ในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ ที่มีส่วนกำหนดอุปทานคงที่ (เช่น เทคนิคการผลิต ฤดูกาลผลิต ต้นทุนการผลิต)
- ความสัมพันธ์ของปริมาณการเสนอขายสินค้าและบริการกับราคาของสินค้านั้น จะมีความสัมพันธ์กันอย่างไรเป็นไปตาม กฎของอุปทาน

กฎของอุปทาน (Law of Supply)

- › แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการขายสินค้าและบริการ กับราคาสินค้า คือ “ถ้ากำหนดให้สิ่งต่างๆ คงที่ ปริมาณการเสนอขายสินค้าและบริการจะมีความสัมพันธ์ในทางเดียวกับราคาของสินค้านั้น”

$$P \uparrow \rightarrow q_s \uparrow$$

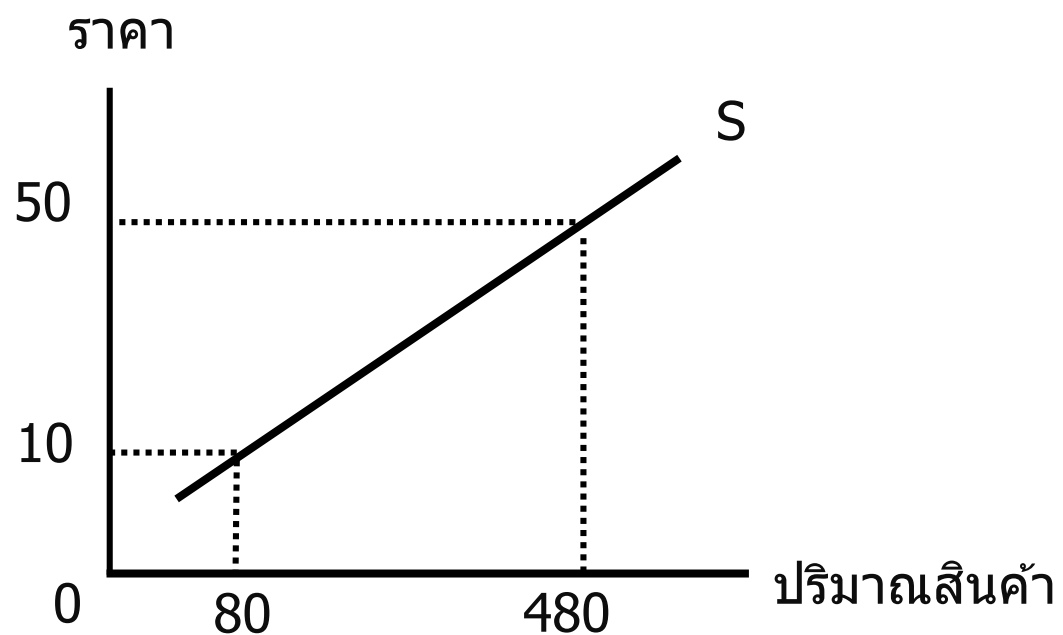
$$P \downarrow \rightarrow q_s \downarrow$$

- › ถ้าไรจะเป็นตัวชี้ทำให้ผู้ขายเพิ่มหรือลดปริมาณการขายสินค้าของตน ราคาที่สูงขึ้นย่อมหมายถึงกำไรที่เพิ่มขึ้นปริมาณเสนอขายจึงเพิ่มขึ้น

› ตารางอุปทาน (Supply Schedule)

ราคา	10	20	30	40	50
ปริมาณเสนอขาย	80	180	280	380	480

› เส้นอุปทาน (Supply Curve)



อุปทานส่วนบุคคลและอุปทานตลาด (Individual Supply and Market Supply)

อุปทานส่วนบุคคล (Individual Supply)

- หมายถึง ปริมาณสินค้าและบริการชนิดใดชนิดหนึ่งที่ผู้ผลิตแต่ละรายเต็มใจจะเสนอขายในตลาด ณ ระดับราคาต่างๆ ของสินค้า ในระยะเวลาเวลาหนึ่ง

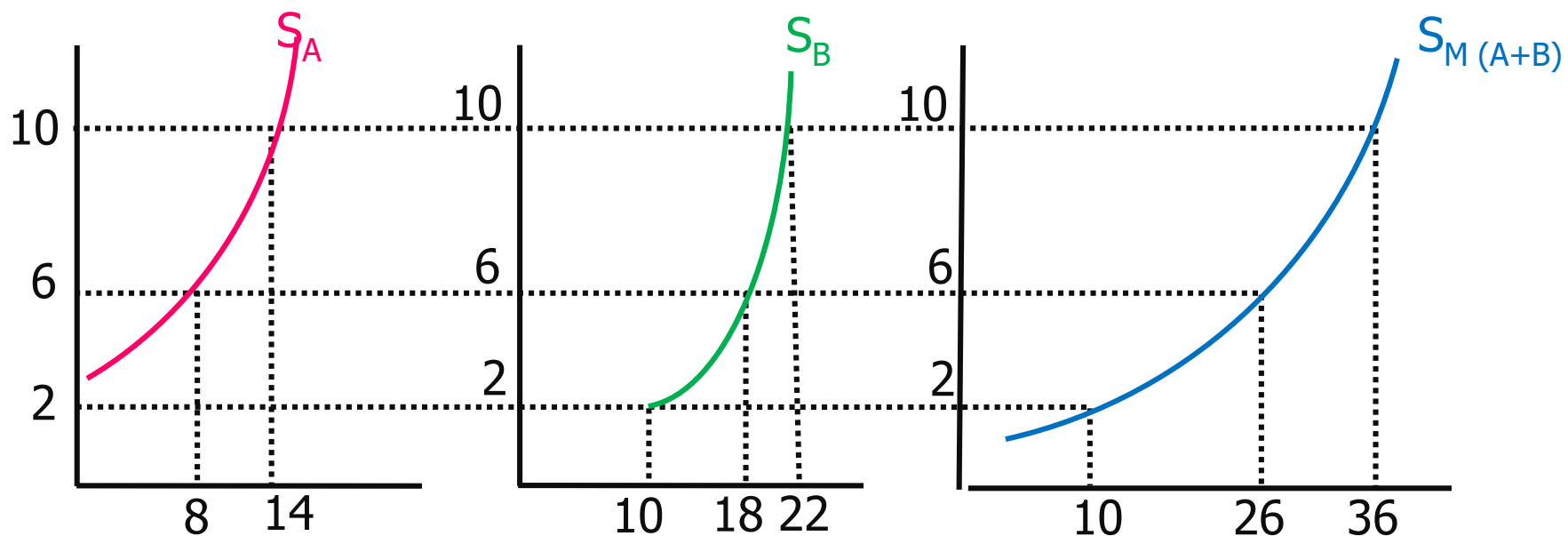
อุปทานตลาด (Market Supply)

- ปริมาณสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งที่ผู้ผลิตหรือผู้ขายทุกคนในตลาดเต็มใจจะนำออกเสนอขายในตลาด ณ ระดับราคาต่าง ๆ ของสินค้าในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง เป็นการรวมอุปทานส่วนบุคคลเข้าด้วยกันตามแนวนอน

อุปทานส่วนบุคคลและอุปทานตลาด

> เช่น ถ้าในตลาดมีผู้ขาย 2 ราย คือ A และ B ที่มีความต้องการขายสินค้า ณ ระดับราคาต่าง ๆ

P	Q_A	Q_B	อุปทานตลาด Q (A+B)
10	14	22	$(14+22) = 36$
8	11	20	$(11+20) = 31$
6	8	18	$(8+18) = 26$
4	5	15	$(5+15) = 20$
2	0	10	$(0+10) = 10$



อุปทานส่วนบุคคล A

อุปทานส่วนบุคคล B

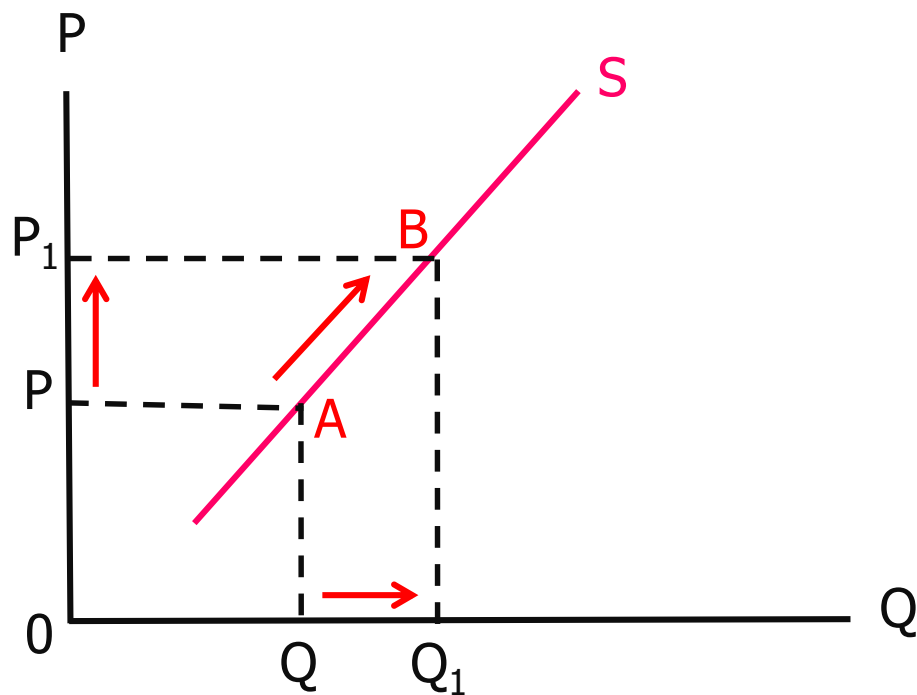
อุปทานตลาด

เส้นอุปทานตลาดจะมี slope ที่ลาดกว่าเส้นอุปทานส่วนบุคคล

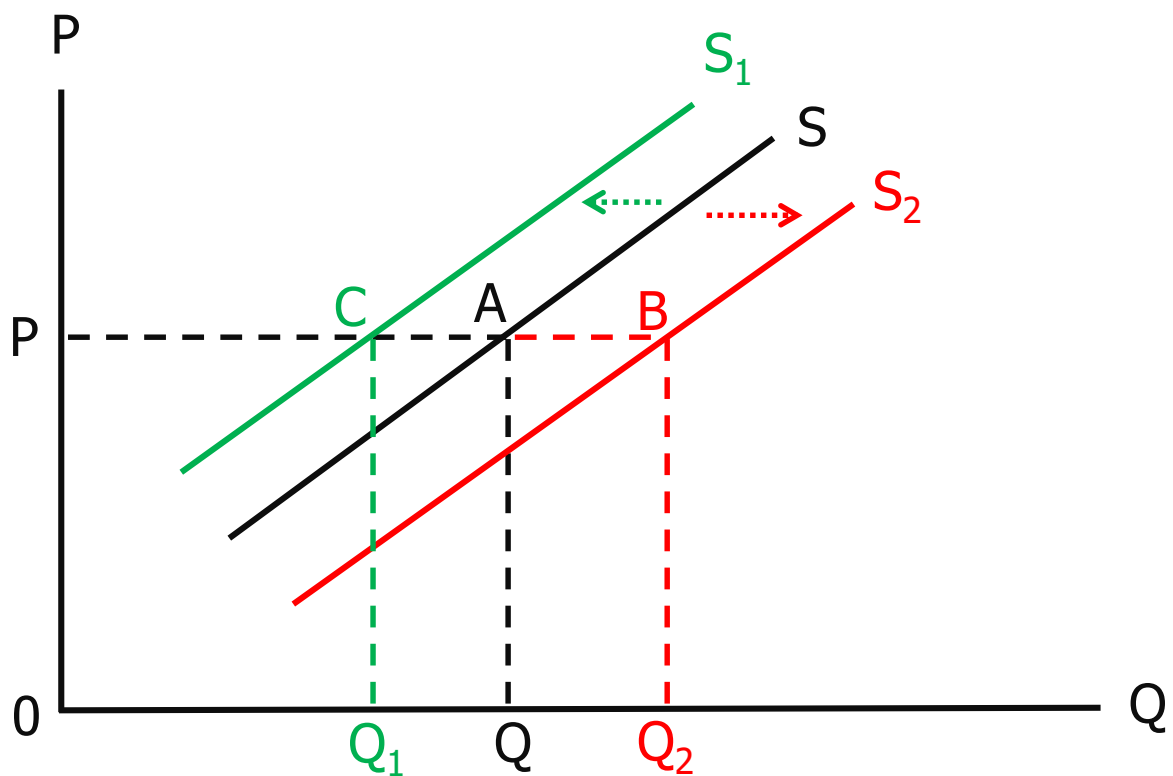
การเปลี่ยนแปลงปริมาณเสนอขายและการเปลี่ยนแปลงระดับอุปทาน

การเปลี่ยนแปลงปริมาณเสนอขาย (Change in Quantity Supply)

- > การเปลี่ยนแปลงปริมาณการเสนอขายสินค้าและบริการ เมื่อมี การเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้าชนิดนั้น โดยกำหนดให้สิ่งอื่นๆ คงที่ การเปลี่ยนแปลงนี้จะเป็นการเปลี่ยนแปลงอยู่ บนเส้นอุปทานเส้นเดิม



- › การเปลี่ยนแปลงระดับอุปทาน (Change in Supply) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงปริมาณการเสนอขายสินค้าและบริการ อันเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยอื่นๆ ที่ไม่ใช่ราคาสินค้านั้น การเปลี่ยนแปลงนี้จะเป็นการเลื่อน (shift) ของเส้นอุปทานจากเส้นเดิมไปเป็นเส้นใหม่



สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงระดับอุปทาน

- › การเปลี่ยนแปลงในต้นทุนการผลิต
- › การเปลี่ยนแปลงราคาสินค้าชนิดอื่น
- › การเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อม
 - เช่น การเกษตรกรรม ดินฟ้าอากาศ มีผลต่อการผลิต
- › การคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคต
 - เช่น ผู้ขายคาดคะเนเรื่องสถานการณ์เศรษฐกิจ